

10/8
Suom. last. kirj. 2,
HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA. No. 5.

Seitsemän Korppia.

CLOUBERG & K_o. (W. HOVING), WIIPURI.

Seitsemän Korppia.

Eräällä miehellä oli seitsemän poikaa eikä yhtään tytärtä. Vihdoin hänen vaimonsa kumminkin täytti hänen hartaimman toivomuksensa ja synnytti tyttären. Vaikka tämä tytär oli sangen suloinen, oli se kumminkin niin hento ja heikko syntyessään, että vanhemmat pelkäsivät sen heti kuolevan ja päättivät toimittaa hänelle hätäkas-teen.

Nyt isä lähetti yhden pojistansa lähteelle vettä noutamaan ja toiset kuusi juoksivat mukaan. Mutta kukin heistä olisi mielellään ensiksi ammentanut vettä, ja siinä kilpailussa tipahtikin vesiastia lähteeseen.

Lähde oli niin syvä, etteivät he astiaa saaneet sieltä ylös. Siinä he nyt seisoivat neuvottomina ja hädissään, eivätkä tienneet mitä tehdä. Kukaan heistä ei uskaltanut lähteä kotia.

Mutta isä alkoi kyllästyä odottamiseen. Hän luuli poikiensa alkaneen

kinailia ja senvuoksi unohtaneen koko asian. Tuskastuneena hän lausui toivomuksen, että hänen pojistaan tulisi korppia.

Mutta tuskin hän oli sen saanut sanoneeksi, niin jo kävi suhina ylähällä päänsä päällä, ja hän näki kuusi pikimustaa korppia lentävän tiehensä.

Vanhemmat olivat sangen suruisaan poikiensa kohtalosta, vaan eivät enää voineet peräyttää toivomustaan. Jonkun verran heidän suruaan kumminkin lievensi se seikka, että heidän tyttärensä voimistui ja päivä päivältä kasvoi aina kauniimmaksi, yleni yhä ehommaksi.

Tytär ei pitkiin aikoihin saanut tietää, että hänellä oli veljiä ollut, sillä vanhemmat varoivat sitä hänelle virkamasta. Mutta kerran hän sattumalta sai kylässä kuulla sanottavan, että olisihan tytär kylläkin kaunis ja suloinen, mutta oikeastaan oli hän kumminkin syypää veljeinsä onnettomuuteen.

Silloin hän juoksi vanhempainsa luo ja tiedusteli, oliko hänellä ollut veljiäkin ja missä ne olivat nykyään.

Nyt vanhemmat eivät voineet salaisuutta sen kauvemmin pidättää, vaan kertoivat tyttäreille tapahtuman. Sa-

noivat kumminkin, ettei hänellä siihen minkään laista syytä ollut.

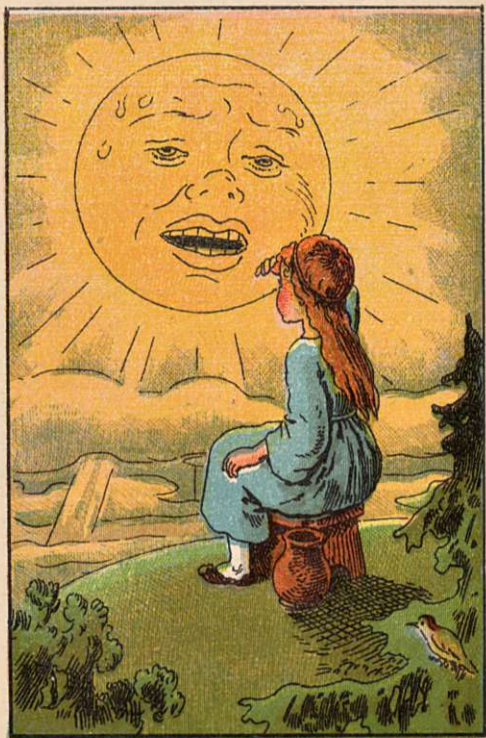
Mutta tytärpä ei tyytynytäkään tuohon selitykseen, vaan arveli vain, että hänen velvollisuutensa oli pelastaa veljensä. Eikä hän saanut lepoa eikä rauhaa, ennenkuin lähti maailmaan etsimään veljiänsä, maksoipa mitä tahansa.

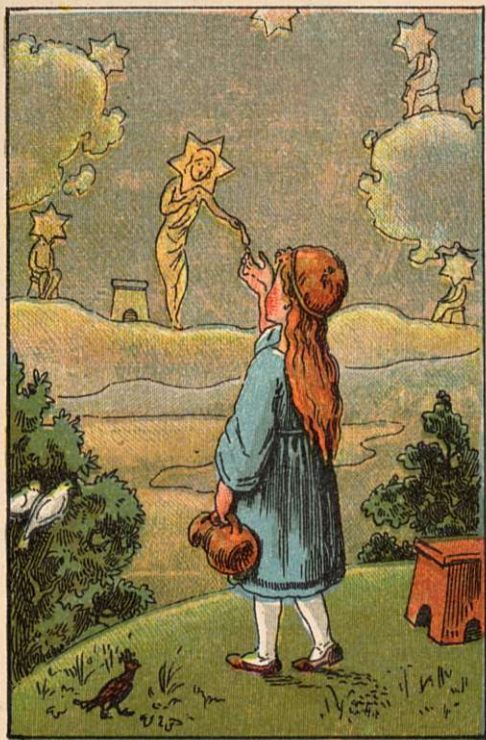
Eikä hän ottanut mukaansa mitään muuta kuin sormuksen muistoksi vanhemmilta, palasen leipää nälän samuttamiseksi, astiallisen vettä janoonsa ja pikku tuolin levätäkseen.

Niin hän vaelsi yhä edelleen aina maailman loppuun. Niin hän saapui aurinkoon, mutta aurinko oli kuuma ja julma ja söi suuhunsa pikku lapsia. Senvuoksi hän kiiruhti kuuhun, mutta kuu oli harmaa ja kylmä ja aikoi palttaa lapsen kuolijaaksi.

Kun tyttönen sen huomasi riensi hän pois ja saapui tähtösen luokse. Tähdet olivat ystävällisiä ja hyvántahtoisia. Kullakin heistä oli oma istuimensa.

Mutta kointähti nousi seisomaan, ojensi hänelle pienen avaimen ja lausui: „Ilman tätä avainta et pääse lasivuoreen, jonka sisällä veljesi ovat.

Tyttönen talletti tarkoin avaimen ja alkoi vaeltaa lasi vuorta kohti. Kauvan kuljettuaan saapui hän lasivuorelle, jonka ovi oli suljettu. Nyt hän aikoi avata oven, mutta avaintapa hän ei löytänytkään mistään. Hän oli kadottanut kointähdeltä saamansa lahjan.

Tyttönen oli suuresti suruissaan eikä tiennyt mitä tehdä. Vihdoin hän taittoi pikku sormensa ja avasi sillä oven.

Sisään tultuaan hän kohtasi pikkuisen kääpiön, joka kysyi häneltä: „Lapsonen, mitäs täältä haet?“

„Haen veljiäni, seitsentä korppia“, virkkoi tyttö.

„Mutta korppi-herrat eivät tällä haavaa ole kotona, vaan jos tahdot täällä odottaa kunnes he saapuvat, niin ole hyvä ja käy perälle ja paina puuta.

Sitten kääpiö toi pöytään korppi-veljien ruokaa seitsemällä nienellä lautasella ja juomaa seitsemällä pikku pikarilla. Sisar söi joka lautaselta hiukan ja maistoi joka pikarista. Viimeiseen pikariin hän pudotti sormuksensa, jonka oli ottanut mukaansa. Sitten hän koetteli jokaista tilaa ja meni levolle viimeisen tilan alle.

Vähän ajan päästä alkoi kuulua ilmassa sihinää ja sohinaa ja korpit tulivat lentäen liitäen kotiin. He istuivat pöytään ja alkoivat syödä illallista. Mutta samassa he tunsivat, että joku oli syönyt heidän lautasiltaan ja sanoivat: „Ken on syönyt meidän lautasitamme?“ Ja he tunsivat että heidän pikaristaan oli juotu ja kysyivät: „ken on juonut meidän pikaristamme?“ Ja sitten kaikki arvelivat asiaa ja tulivat siihen päätökseen, että kyllä se on ollut ihmis-suu.

Ja kun seitsemäs korppi joi pikarinsa pohjaan vierähti sieltä sormus. He tunsivat heti vanhempainsa sormuksen ja huudahtivat: „Oi, jos sisaremme olisi täällä, niin olisimme pelastetut!“

Kun he sitten aikoivat käydä maakuulle huomasivat he, että joku oli käynyt heidän tilallaan. Taas he arvelivat asiaa ja päättivät sitten, että kyllä se on ollut ihminen.

Ja he alkoivat etsiä ympäri huonetta ja löysivätkin vihdoinkin sisarensa viimeisen vuoteen alta nukkumasta. Silloin sisar tuli esiin ja samalla korpitkin jälleen muuttuivat ihmisiksi.

He olivat kaikki sangen iloiset ja riensivät vanhempainsa majaan. Vanhemmat olivat käyneet surusta vallan harmaiksi, mutta nyt saadessaan jälleen kaikki lapsensa he ihastuivat iki hyviksi.

